

LÈXIC FAMILIAR

Natalia Ginzburg

“

Ser feliços o infeliços ens porta a escriure d'una manera o d'una altra

---

No m'importa gens allò que fan els altres escriptors. Entenem-nos: jo només puc escriure històries

---

Però és que s'ha d'estimar algú? Pots no estimar ningú i estar interessat en qualsevol altra cosa

---

“

Natalia Ginzburg (Palerm, 1916 - Roma, 1991)

Esriptora, editora i política italiana. Nascuda Levi al si d'una família culta, lliurepensadora i antifeixista.

Comença a publicar als disset anys i als vint-i-dos es casa amb Leone Ginzburg, intel·lectual i polític antifeixista, de qui adoptarà el cognom i a qui seguirà en el seu desterrament als Abruzzos.

Després de la mort del seu marit, a conseqüència de les tortures infringides a la presó, treballarà a l'editorial Einaudi des d'on editarà els més prestigiosos escriptors de la postguerra italiana.

La seva vida i obra va quedar marcada pel feixisme de Mussolini i la Segona Guerra Mundial. Els seus llibres són un retrat sincer de la petita quotidianitat familiar plena de memòries i records, així el lector veu passar els grans canvis de la història a partir de la seva intimitat i vida familiar.

Compromesa des de sempre en postures antifeixistes i d'esquerres fou membre del Partit Comunista i senadora.

Va guanyar el "Premi Bagutta", el "Premi Charles Veillon" i el "Premi Strega".

Lèxic familiar

Publicat el 1963 i guanyador del Premi Strega, el màxim guardó literari d'Itàlia, està considerada l'obra més admirable de Ginzburg. *Lessico familiare* és el retrat dels Levi, família jueva i antifeixista que va viure a Torí de 1930 a 1950. El reputat professor Levi intenta dirigir amb ma ferma una família de cinc fills, tres nois i dues noies (Natalia és la petita) acompanyat d'una esposa poc dotada per la vida pràctica. Relat autobiogràfic que reflecteix la història de la Itàlia antifeixista a partir de la quotidianitat d'una família de classe mitjana, culta i lliurepensadora que reuneix al seu voltant intel·lectuals, professors i industrials.

L'obra se situa entre la narrativa de creació i les memòries familiars, ingredients suficients per abordar una interessant reflexió sobre les relacions humanes a partir del microcosmos familiar.

El llibre sembla simple però no ho és en absolut, i vet aquí el talent de l'autora. Anècdotes sense importància aparent es barregen amb fets històrics i profundes reflexions. La tasca notarial afavoreix un distanciament i explota un cert pudor que estalvia episodis massa íntims o massa tristos. D'aquesta manera es tracta amb el mateix estil directe i la mateixa manca de sentimentalisme les situacions més dramàtiques i les més amables, la presó i els acudits de sobretaula, les tragèdies i les alegries.

"A casa hi havia grans discussions sobre la bellesa i la lletjor de la gent. Encara es continuava discutint si una tal senyora Gilda, majordoma d'uns amics nostres de Palermo, era guapa o no. Els meus germans mantenien que era lletgíssima, una espècie de cara de gos, però la mare deia que era d'una bellesa extraordinària"

Altres títols

- El camí que porta a ciutat (1942)
- Ha anat així (1947)
- Nuestros ayeres (1952)
- Valentino (1957)
- Sagitari (1957)
- Les veus del vespre (1961)
- Les petites virtuts (1962)
- M'he casat amb tu per alegria (1966)
- Nunca me preguntes (1970)
- La ciutat i la casa (1984)
- Ensayos (2001)

